

срамувалъ отъ хората, че синътъ на най-прочутия учителъ е изключенъ отъ гимназията. Освенъ това Христо и сега билъ сѣ тъй буенъ, както и преди, нападалъ турцитѣ, оскърбявалъ чорбаджиитѣ, говорѣлъ каквото си ще. Единъ особенъ случай накаралъ младия бунтовникъ да напустне наново родния си градъ за винаги. Дошълъ празникътъ на св. Кирилъ и Методий, който и преди освободението се празнувалъ съ голѣмо тържество. На водосвета въ училищния дворъ се стекълъ цѣлиятъ градъ. Учителитѣ държали речи, въ които казали и нѣколко добри думи за султана. Между множеството стоялъ сгушенъ и младия Ботевъ. Слушалъ той речитѣ, но сърцето му не отраяло. Разтреперанъ, блѣдъ, той разбуталъ събранитѣ граждани качилъ се на масата и заговорилъ пламенно противъ турци и чорбаджии, па и противъ султана. Речъта му била като бомба хвърлена срѣдъ събраното множество. Хората се спогледали смаяно и останали като втрещени на мѣстата си. Едни почнали да роптаятъ противъ младия бунтовникъ, а други се озѣртали наоколо, да видятъ, нѣма ли турски стражари между навалищата, тъй като конакътъ билъ на десетина крачки отъ училището. Ала никой нѣмалъ куражъ да свали Ботева отъ масата, и той успѣлъ да изкаже всичката мжка, събрана въ душата му. Старитѣ осждили буйството на Ботева, младитѣ го заобиколили и съ наслада слушали речъта му. Цѣлия градъ приказвалъ сѣ за тая речъ.

Когато това дошло до ушитѣ на полицията, чорбаджиитѣ залъгали мюдюрина (полиц. приставъ), че ужъ Христо се скаралъ съ баща си и го нагрубилъ. Отношенията между бащата и сина се влошили още повече. Тихиятъ учителъ Ботьо се стѣс-